Új Lant

Az Újpesti Baptisták Lapja

2012. OKTÓBER XXI. ÉVF. 33. (140.) SZÁM

„Adjatok hálát az Istennek!”

Milyen felemelő érzés, hogy Isten gondviselésében részesülünk. Ő tervezte és szervezte úgy az életünket, hogy mindenünk meglegyen, amire szükségünk van.

A Genezisben, a teremtéstörténet harmadik napjánál ezt olvassuk: *„Azután ezt mondta Isten: Növesszen a föld növényeket: füvet …. És úgy történt. Hajtott tehát a föld növényeket: füvet, amely fajtájának megfelelő magvakat hoz, és gyümölcstermő fát, amelynek ugyancsak fajtájának megfelelő magva van. És látta Isten, hogy ez jó” (1Móz 1,11–12).*

Csodálattal tölt el, ha a teremtett világra tekintek. Földünk Isten jókedvének gyümölcse. Ő tervezi, és hozza létre teremtő szavával, hogy az ember rajta lakhasson. Úgy rendelkezik, hogy „legyen” növényvilág is a földön. És Teremtő parancsa megvalósítja a tervet. Alig választotta szét az alsó és felső vizeket, alig hozta létre a szárazat, máris készül nagyszerű lakóhelyünk, hiszen hajtanak a növények, előbújnak a földből, éled a természet. Ez ad majd otthont az állatvilágnak is, lesz már hová leszállniuk a madaraknak, lesz hol rejtőzni a földi állatoknak, lesz táplálék. Ide érkezhet az ember is, hogy otthon legyen benne.

Ha egy kosár gyümölcsre tekintünk e hálaadónapon, az ősi parancs következménye mosolyog ránk, hiszen belekódolja a Teremtő a növényekbe a jövőt. Ha elmúlnak, jöhessen a fennmaradó magból az új fű, fa, virág, gyümölcs. Egy almát négy gerezdre vágva látom, hogy Mennyei Atyám milyen gondosan vigyáz ránk. Miközben elfogyasztom a gyümölcsöt, tudom a magokban a jövő ígéretét, és bizonyos vagyok abban, hogy amint később megerősítette, megtartja szavát: *„Amíg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka” (1Móz 8,22).*

Mi mást tehetnék, mint hogy összekulcsolva a kezem hálát mondok Istenemnek. És teszem ezt dicsérve őt „hajnalban, délben, éjjelen”.

Jöjjetek, Testvéreim! Adjatok, adjunk hálát Istennek, hogy ebben az évben is terjesült ígérete, hogy van életünk, táplálékunk, hogy Urunk mindennel elhalmoz!

Mészáros Kornél
lelkipásztor

Ez már az ősz. Itt-ott még egy tücsök
dalt próbál szegény, a füvek között.
Szakad a húr, szétfoszlik a vonó –
nem nótaszó ez már, de búcsúszó.

Ez már az ősz. Borzongva kél a nap.
Közeleg a rozsdaszínű áradat.
Átzúg kertek, erdők, hegyek fölött –
elnémul a rigó, el a tücsök.

Mily korán jő, mily korán tör felénk –
hogy kortyolnánk még a nyár melegét!
Be üres is volt idén a pohár,
be hamar elmúlt ajkunktól a nyár!

S hallod, ők is, hogy szürcsölik a fák
az őszi ég keserű sugarát.
Hiába isszák, nem ad már erőt,
csügged az ág, sárgára vált a zöld.

Csügged az ág, ejti leveleit. –
Ó, ha az ember is a bűneit
így hullatná! s lomb nélkül, meztelen,
de állhatnék telemben bűntelen!

Zelk Zoltán

Harminc évvel ezelőtt

épült fel mai formájában az imaházunk. 1982 szeptemberében a gyülekezet tagjai közel három esztendő szorgos munkája után jóleső fáradtsággal, de még inkább nagy örömmel ünnepeltek. Gyülekezetünk életében ez volt az ötödik imaházátadás.

Az első bérelt imaterem a Fő utcában (ma Árpád út) volt, 1890-től pedig a Lőrincz utca 14-ben, ahol több szobát összenyitva alakították ki az imaházat. 1903-ban megvásárolták a mai imaház telkét Újpest szívében, a Gyár utca és a Diófa utca sarkán. Az itt álló épületet imaházzá alakították, mintegy 250 fő befogadását tették lehetővé. Rövid 10 esztendő eltelte után ismét imaház építésén fáradoztak a testvérek. 1914 nevezetes dátum az újpesti baptisták életében, ekkor épült fel a jelenlegi épület alapjait képező, *Metzler Antal* építész tervei alapján felépült, tetszetős, 450 fős imaház.

Ennek az imaháznak a rekonstrukciója valósult meg 1979–1982 között *Harsányi Attila* építész és *Pannonhalmi Tibor* testvérek szakmai vezetése mellett. A kívülbelül megújult imaház újjáépítése (és bővítése) hatmillió forintos anyagköltséggel, és mintegy négyszer ennyi társadalmi munkaértékkel három és fél év alatt, egészen pontosan 962 munkanap alatt fejeződött be. A víz- és gázszerelés kivételével az akkor 230 tagú gyülekezet mindent maga végzett. Egyetlen alkalmazottunk volt, *Pócsik Ferenc* kőműves, és jóval rövidebb időre egy segédmunkás. A Baptista Világszövetségtől 1 millió 300 ezer forint támogatást kaptunk, a régi Bajza utcai lelkészlakást 900 ezer forintért adtuk el. Jelentősebb összeg volt még, amit egyházunk központja a karácsonyi célgyűjtés után átadott nekünk. Minden egyébről nekünk kellett gondoskodnunk.

Az imaház belső tere is megújult, amelynek kerámiadíszítését *Pannonhalmi Zsuzsa* keramikusművész, a mennyezet díszborítását *Urbán András* testvér végezte. Ismét felépült a nyelvsípokkal gazdagodott orgona is, amelynek hangjaiban az átadást követő hetekben az Újpesten megrendezett, nemzetközi baptista zenekonferencián gyönyörködhettünk először.

Imaházunk korszerűsítése azóta is napirenden van. Ide sorolható az elmúlt években végzett fűtéskorszerűsítés, tetőfelújítás, ablakcsere, valamint a folyosó, és a most átadott kistermek padlózatának márványburkolása, az 1-es és 2-es terem hangszigetelt összenyithatósága. Őseinktől örököltük az Úr házának féltését. Ezt szeretnénk átadni a jövő nemzedéknek is.

Marosi Nagy Lajos

Ki volt Graham Lange?

Amikor 1980-ban *Gerhard Claas,* az Európai Baptista Szövetség főtitkára Nyugat-Európában hivatalosan bejelentette, hogy a magyar kormány nem akadályozza a gyülekezetek építkezési terveinek megvalósulását, a grazi prédikátor, miután *dr. Nagy József* testvértől megtudta, milyen összegű támogatásra lenne szükség, két oldal terjedelmű körlevelet írt az összes osztrák gyülekezetnek. Az osztrák gyülekezetek, szerény anyagi lehetőségeik ellenére, a testvéri együttérzés érdekében vállalták az önkéntes és szeretetből fakadó támogatást. A gyűjtés jóval eredményesebb volt a korábbi várakozásoknál. *Graham Lange* testvér volt az, aki kifogástalanul megszervezte az ausztriai „magyar-segélyt". Lange testvér 2012 elején, a megnyitás harmincadik évében levelet küldött Magyarországra. Levelében megírja, hogy minden apró emléket megőrzött: iratokat, képeket, névjegyeket, még az akkori szigorú devizagazdálkodásról szóló közérdekű tájékoztatásokat is, és nagyon boldogan emlékezik név szerint az egyház akkori felelős vezetőire. Ezúton küldi üdvözletét Újpestre is. Természetesen mi is hasonló hálás szeretettel gondolunk rá, úgy mint gyülekezetünk egyik jótevőjére.

(Részletek dr. Szebeni Olivér írásából)

Hála mindenkor Uram, Istenem! Téged hív az ember az ínség napjain, és neked tartozik hálával az örvendezés idején. Milyen nagyszerű dolog hálát mondani, amikor minden nehézség nélkül belátjuk, hogy jó és tökéletes ajándékokkal halmozol el minket; amikor maga a szív is készséggel belátja ezt, és földhöz tapadt értelmünk is hozzájárul azonnal. De még boldogabb, aki hálát ad akkor is, ha élete szomorú marad. Még boldogabb, aki hálát tud adni akkor is, ha szíve elkeseredik és lelke elsötétül, amikor a kétségek közt hányódó értelem hitszegővé lesz, és az emlékezet feledékennyé válik, amikor a szeretet rémülten visszaborzad, és az okosság ellenáll, nem is büszkeségből, hanem kedvetlenségből – még boldogabb, aki ilyenkor is hálát tud adni Istennek. Mert az igazán szereti Istent. Elmondhatja neki, a Mindentudónak: „Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek téged!". *Søren Kierkegaard*

PÁSZTORLEVÉL a hitről, hitvallásról

Kedves Testvéreim!

A hit, és annak gyümölcse. A befogadott Ige, majd az üdvösség. Hit által. Kegyelemből. A következő hetekben, hónapokban sokat foglalkozunk majd hitvallásunk kérdéseivel. Nagyszerű dolog hinni az Úr Jézus Krisztusban már itt a Földön, és végül elnyerni a hitből fakadó örök életet.

Fontos feltennünk a kérdést, hogy miben, kiben hiszünk. Hogy hiszünk? Hová tartunk hit által? Összemosódik-e az ismeretünk, kegyességi gyakorlatunk sok „egyébbel", vagy tisztán őrizzük meg? Mindenképpen másnak akarunk-e látszani, vagy készek vagyunk hasonlítani – a Biblia mentén – más keresztyénekhez? Fontose arról gondolkozni, hogy mit vallunk mi baptisták egy-egy hitvallási tételről?

Egy régi, 130 éves, 1883-ban kiadott belügyminiszteri körlevél tartalmazza az alábbiakat: *„Eddig ismeretlen volt a baptista vallási közösség Magyarországon. Ennek a félnek a hivatalos elismerése csak az országgyűlés törvénye által történhet. A végrehajtó hatalom nincs abban a helyzetben, hogy hivatalos elismerést adjon egy új és ismeretlen vallásos félnek. Ezért a baptisták nem szerveződhetnek vallásos testületté: úgy kell kezelni őket, mint magántársulatokat. A prédikátorok tehát csak bejegyzett egyházukkal kapcsolatban működhetnek: ezért a baptista prédikátorok hivatalos jellege nem ismerhető el. Azonban ezek a személyek jogosultak magán-összejövetelek tartására."*

Meyer Henrik szívügye volt a baptisták elismertetése. Ezt bizonyítja az is, hogy irodalmi eszközökkel is törekedett széles körben megismertetni a baptisták hitelveit és szervezeti szabályait. Az általa németből átdolgozott „Hitvallomása és szerkezete a keresztelt keresztyén gyülekezeteknek, melyeket közönségesen baptistáknak neveznek – a Szentírás bizonyítékaival ellátva" című könyvecske 1898-ban már a második kiadást érte meg. Sok eredménytelen erőfeszítés és hosszas országgyűlési viták után végre megszületett az 1895. évi XLIII. törvénycikk a vallás szabad gyakorlatáról.

Egy évvel később, 1897-ben megírta a Béhehírnök: „Elismerési ügyünkben értesítést kaptunk a minisztériumtól, hogy vallásunk semmi olyat nem tartalmaz, ami a fennálló törvényekkel ellenkeznék. Fel lettünk azonban szólítva, hogy az egyházi szervezeti szabályzatba a vallás szabad gyakorlatáról szóló törvényből néhány szakaszt beiktassunk, hogy ezáltal a tagok közelebbről megismerkedjenek a törvénnyel, továbbá, hogy némi pótlást téve, úgy a hitvallomást, mint a szervezeti szabályzatot nyújtsuk be". A Békehírnök cikkírója így összegezi a magyar baptisták álláspontját: „Hitelveinkből egy pontocskát sem adunk. Keresztyéni szabadságunkat senki sem csorbítja meg, de akinek tartozunk tisztelettel, annak megadjuk a tiszteletet".

A hatósághoz benyújtott elismertetési okmányok az 1895. évi XLIII. tc. 7. §-ának megfelelően a már említett „Hitvallomása és szerkezete a keresztelt keresztyéngyülekezeteknek, melyeket közönségesen baptistáknak neveznek" című és „A baptisták egyházi szervezete" című munkák voltak. E két okmány tartalmát az Ócsán, 1905. szeptember 15-én tartott rendkívüli szövetkezeti közgyűlés újonnan felülvizsgálta, kiegészítette, elfogadta, és a magyar királyi vallás- és közoktatásügyi minisztériumba jóváhagyás végett felterjesztette.

A Budapesti Közlöny 1905. november 2-i keltezéssel, Lukács György miniszter aláírásával közölte: A vallás- és közoktatásügyi magyar királyi miniszter 77.092/1905. számú körrendeletét, amely legfontosabb mondata így szól: **„Ezen immár jóváhagyott szabályzatok alapján a baptista vallásfelekezetet az 1895. évi XLIII. tc. rendelkezései értelmében az állam védelme és főfelügyelete alatt álló törvényesen elismert vallásfelekezetnek nyilvánítom"**.

Jó hatvan esztendővel később, 1967. május 25-én fogadta el a ma is érvényben lévő hitvallás szövegét a magyarországi baptista gyülekezetek küldötteinek és lelkipásztorainak országos közgyűlése.

A 2011. évi CCVI. törvényben viszont mindenféle megkötés nélkül törvénybe iktatta a Parlament, hogy a Magyarországi Baptista Egyház teljes jogú, elismert egyház.

Egyelőre nincs tehát a hitvallásunk megfogalmazásával feladatunk, azonban annak tételeit sorra véve megállunk majd a következő hónapokban, és átgondoljuk, mit is hiszünk, el tudjuk-e mondani, ha valaki kérdezi, hogy miért úgy teszünk.

Próbáljuk e pontokat megfogalmazni saját ismeretünk alapján. És tegyük közösen is, sokat forgatva a Szentírást, figyelve az igehirdetésekre, és beszélgetve egymással is az Úr dolgairól.

Isten áldja meg hitünket, írott hitvallásunkat, és azt is, amikor hitünket életünkkel valljuk meg.

Szeretettel:
Mészáros Kornél

A Magyarországi Baptista Egyház Hitvallásának tételei:

1. A Szentírás
2. Az egy igaz Isten
3. Az ember teremtése, bűne és bukása
4. Az ember megváltása
5. A hit
6. A megtérés és az újjászületés
7. A megigazítás és az istenfiúság
8. A megszentelődés és a megtartás
9. A Szentlélek munkája
10. A bemerítés
11. Az úrvacsora
12. A gyülekezet és az egyetemes egyház
13. A gyülekezet tisztségviselői
14. A gyülekezeti fegyelem
15. A bizonyságtétel
16. Az imádság
17. A nyugalomnap
18. A házasság
19. Az államhatalom
20. A végső dolgok

Levél Cambridge-ből

Szeretnénk kifejezni hálánkat azért, hogy gyülekezeti döntésetek értelmében anyagi támogatást nyújtottatok számunkra. Amikor a világ minden táján érzékelhető hatásai vannak a gazdasági válságnak, odahaza pedig még inkább, különösképpen nagyra értékeljük nem csekély áldozatvállalásotokat. Isten áldjon meg érte Titeket gazdagon!

Szeretnénk megosztani azt is Veletek, hogy cambridge-i tartózkodásunk első napjától tapasztaljuk a gondviselés ezernyi jelét: kezdve azzal, hogy Urunk megőrizte és őrzi mindannyiunk egészségét; jó testvérekkel ajándékozott meg a szálláshelyünkül szolgáló Tyndale House lakóközösségben, valamint a St. Andrew's Street-i baptista gyülekezetben; gyermekeinket minden képzeletet felülmúlóan megsegítette az angol nyelvű óvodai és iskolai közegben; néhány héttel az Eötvös Ösztöndíj lejárta után részmunkaidős állást rendelt ki Eszternek, amit ráadásul távmunkában, tehát otthonról tud végezni; nekem pedig a Tyndale House és University Library káprázatos könyvtárában minden szükséges forrásmunkát a rendelkezésemre bocsátott, beleértve a pénzért meg nem vásárolható időt is.

Miközben Istenünk vezetéséért és őrző szeretetéért imádkozunk a gyülekezet egészére, s benne az egyes családok életére nézve, kérjük, hogy Ti is gondoljatok ránk hasonlóképpen. Egyfelől, hogy kutatómunkámnak minél több részét hadd végezhessem el, valamint azért, hogy az adódó lehetőségekkel bölcsen tudjunk sáfárkodni. Utóbbi egy újabb ösztöndíjat jelent, amit a Tyndale House vezetősége ítélt meg, hogy munkámat tovább folytathassam Cambridge-ben. Mivel az ösztöndíjjal együtt a jelenlegi lakásunkban maradás lehetőségét is megkaptuk, mindez azt jelenti, hogy szeptemberben családunk egésze visszatérhet Angliába. Azt, hogy ez egy újabb tanévnyi időt jelent-e, vagy pedig ennél kevesebbet, most még nem tudjuk.

Amint tavaly ősszel, most is az Örökkévalóra bízzuk életünk eme bizonytalanságait, a mi „bölcsességünkkel" ugyanis csak fokoznánk a bizonytalanságokat, ellenben az Övével a mázsás terhek is szalmaszállá lehetnek, s tapasztalatunk szerint lesznek is.

Nagyon köszönjük tehát irántunk való szeretetteteket. Számotokra és magunk számára is kívánjuk, hogy a Lélek továbbra is segítsen erőtlenségünkön, s esedezzék értünk kimondhatatlan fohászkodásokkal, Isten szerint járva közben mindannyiunkért, hogy teljes bizonyossággal higgyük: „akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál" (Róm 8,26–28).

Cambridge, 2012. május 20.

Lőrik Levente *lelkipásztor és családja*

Lőrik Levente augusztus 19-én hirdette az igét közöttünk

Az Élet igéi

Igaz a nyelve, igaz a tolla
ki az örök Igét írja, szólja.
Ige a szó, sosem téved,
szent igazság útján lépked.
Így az irányt s a célt el nem véti,
ihlettek az Élet igéi,
Istent dicsérő zsoltárénekek,
tettekre váltják a szeretetet.

Üzenetek

Hullanak, hullanak a levelek,
halandónak üzenetek…
Titok a kezdet, titok a vég
hordozzák Isten teljességét.
S tüze maga az Élet tüze,
pecsétes titkán szeretete -
évszakok, meg intő jelek,
teremtenek és temetnek.
Lehullt avar, egy új levél
véges végtelenről beszél;
útról, mely túlsó partot ér,
jöhet az ősz, jöhet a tél.

Venyercsán László

Gyülekezeti kirándulás Pápán és Sümegen

Május 19-én reggel 7-kor szokás szerint gyülekezés, indulás az újabb honismereti állomásokra. Milyen egyszerű ezt leírni, de mennyi szervezés, utánanézés áll egy-egy ilyen szép út mögött! És mindez milyen hamar tönkremehetne viszontagságos idő vagy más akadály esetén! – Mi azonban évek óta tapasztaljuk, hogy Urunk jó idővel áld meg Bennünket ezeken a napokon, és zavartalanul élvezhetjük az évad végén az egynapos kikapcsolódásunkat. Hála legyen ezért Neki! Azoknak a testvéreknek pedig, akik pontosan megjelennek ilyenkor – mintegy százan –, hogy a két buszban elhelyezkedve útnak induljunk, köszönet.

Ezúttal Pápa és Sümeg voltak úti céljaink.

Először az ősi magyar várost, Pápát kerestük fel – talán nem mindenki tudja, hogy első említése 1061-ből maradt ránk. Később a gazdag történelmű település a reformáció egyik magyarországi központjává lett: kollégiumában (1531-ben alapították) olyan emberek tanultak, mint Ányos Pál, Thaly Kálmán, Nagy László, Eötvös Károly, Csoóri Sándor, és nem utolsó sorban Petőfi Sándor és Jókai Mór.

Sétánk során először a Kékfestő Múzeumot látogattuk meg. Itt 1786-tól egészen 1957-ig folyt a termelés (persze folyamatosan bővítve az üzemet), majd 1962-ben múzeummá alakították. Érdekes volt hallani, hogy minden eszköz olyan állapotban van, hogy bármikor újra lehetne indítani a termelést! Gyönyörű

rendben sorakozó gépeket találtunk a földszinten, az emeleten pedig a kész műveket: lenyűgöző szépségű függönyök, párnák, ruhák sorakoztak a látogatók gyönyörködtetésére.

Ezután a református templom ajtaja tárult föl előttünk, homlokzatán a buzdítással: „Szívemet hozzád emelem”. Valóban lélekemelő volt a hazai protestantizmus egyik fellegvárát bejárni!

Ahogy tovább haladtunk a múltidéző kis utcákon, elénk tárult az ókollégium is, amelyen emléktábla hirdette az itt tanult híresség neveit.

Innen az Esterházy-kastélyba vezetett utunk, ahol színvonalas idegenvezetés és korabeli kosztümös statiszták elevenítették fel előttünk a különböző termekben a régi főúri élet színeit.

Még a pápai katolikus nagytemplom is belefért programunkba: itt Maulbertsch, a híres osztrák festő István vértanúról készített freskóiban gyönyörködhettünk.

Ezután újra buszra szálltunk, és tovább utaztunk Sümegre. Itt először a plébániatemplomban pihentünk kicsit, miközben csodálhattuk a magyar rokokó gyönyörű alkotását, majd utunk a püspöki palotába vezetett, melynek még a környékén is érdemes volt időzni: festői szépsége láttán egyre-másra kerültek elő a fényképezőgépek. És a java még hátra volt: a vár, ahova a vállalkozó szelleműek fölgyalogolhattak, esetleg járművel jutottak fel, de mindenképpen megérte: a kilátás és az erődítmény a városi ember számára ritka élményt adott, még ha a kínzókamra „légkörét” nem is sírjuk vissza…

És még nem szóltunk a ferences templomról, és a hozzá tartozó kolostorról, ahol a plébános meghatottan mesélte el, hogy Isten miként vigyázott a templomra a háború idején.

Este aztán élményekkel megrakodva érkeztünk haza a gyönyörű út végén.

Istennek hála a gondviselésért, és – immár sokadszor – köszönet a Kőváry házaspárnak a rendkívül gondos előkészítő munkáért, szervezésért, valamint Lázi Sándor testvérnek a buszok foglalásáért! És ne feledjük a köszönetet tolmácsolni Újpest Önkormányzatának: városvezetésünk jelentős összeggel támogatta kirándulásunkat.

Frittmann Zsombor

Angoltábor

Lelki áldása is van

Bizonyára Testvéreim hallottak a gyülekezetünkben megtartott nyári angoltáborunkról. Engedtessék meg, hogy egy kis visszaemlékezésben elevenítsem fel azt a hetet, amikor ifjúságunk sok angolul tudója, és az angoltanárok közös összefogással tanítottuk a csoportokat. Az egyik nap bepillantottam a csoportokba, és nagy örömmel láttam mind az oktatók, mind a tanulók lelkes munkáját. Az ovisok játékosan tanulták a számokat, színeket stb., és láthatólag nagyon élvezték, majd a nagyobbak szorgalamát is megcsodáltam. Én a felsős általános iskolásokat tanítottam, majd volt a haladó csoport, akik angolul beszélgettek, és egy felnőttek csoportja angoltanáruk alapos tanításával. Azt hiszem, hogy a vasárnapi záró szereplésük is szépen bizonyította, hogy nagyon eredményes, és lelkileg is áldásos programja volt ez gyülekezetünknek.

Köszönet *mindenkinek*, külön kiemelés nélkül, akik részt vettek a tanításban, munkákban vagy a konyhán, mert egy nagyon jó hangulatú, testvéries légkört sikerült kialakítani, amelyből mindenki megérzte, hogy itt a krisztusi szeretettel tanítunk és szolgálunk.

Például a képen a 22. zsoltár 1000 évvel korábbi jövendölését olvassuk, hogy „köntösömre sorsot vetnek...”, ami pontosan így teljesedett be az olvasott evangéliumok szerint. Mély hatással volt a fiatalokra ez a felismerés!

Azt hiszem, hogy a nyári angoltábort nem szabad ezentúl elhagynunk, mert a nyelvtudás fejlesztése mellett felmérhetetlen lelki áldása van!

Lovas András

„Jesus loves me…”

Egyedül Istené a dicsőség, hogy hasonló énekektől zengett imaházunk július közepétől, közvetlenül az Egyházzenei Tanfolyam után. Gyülekezetünk és vezetőségünk teljes támogatásával meghirdettünk egy angoltábort, hiszen többen vagyunk gyakorló angoltanárok. Ennek eredményeképpen 35 tanulni vágyó jelent meg a meghirdetett időpontban. Külön hálásak vagyunk Istennek, hogy a diákok több mint fele teljesen kívülálló volt, akik javarészt a környező házakból jöttek. Minden csoport ugyanazzal a közösen meghatározott témával és bibliaverssel foglalkozott, szintjüknek megfelelően. Ezenkívül a délutánokra kitaláltunk valami olyan programot, ami kapcsolódott a napi témához. Jártunk a Csodák Palotájában, a közelünkben levő Állatszigeten, keresztény témájú filmeket néztünk angolul, a ragyogó napsütésben fiataljaink segítségével nagyszerű sportdélutánban volt részünk, szintén a fiatalok kis csoportja által megszervezett kreatív délutánon vettünk részt, majd a hetet egy vetélkedő koronázta meg, természetesen ajándékokkal együtt. A vasárnapi istentiszteletre nagyon lelkesen készülve minden csoport bemutatott valamit abból, amit tanult, majd átvették a gyülekezettől kapott oklevelet és Bibliát. Nem is lehetne név szerint mindenkit felsorolni, akik segítettek a zökkenőmentes lebonyolításban, de szeretnék mégis kiemelni testvéreket, remélem nem hagyok ki senkit. Legelőször azokat, akik szeretettel, önzetlenül tanítottak ezen a héten. Az ovisokat Vári Boglárka és Kroó Anna, az alsósokat Szabó Estilla, Frittmann Lídia, Laczkó Ildikó (aki nem gyülekezetünkhöz tartozik, de szolgálatból vállalta), a felsős korosztályt Lovas András testvér, a teljesen kezdő csoportot Nagy Andrea – aki nyári szabadságát töltötte köztünk, és az Egyesült Államokban él –, illetve Missamou Jenny és Antal Áron, a középiskolásokat Losonci-Kovács Tí-

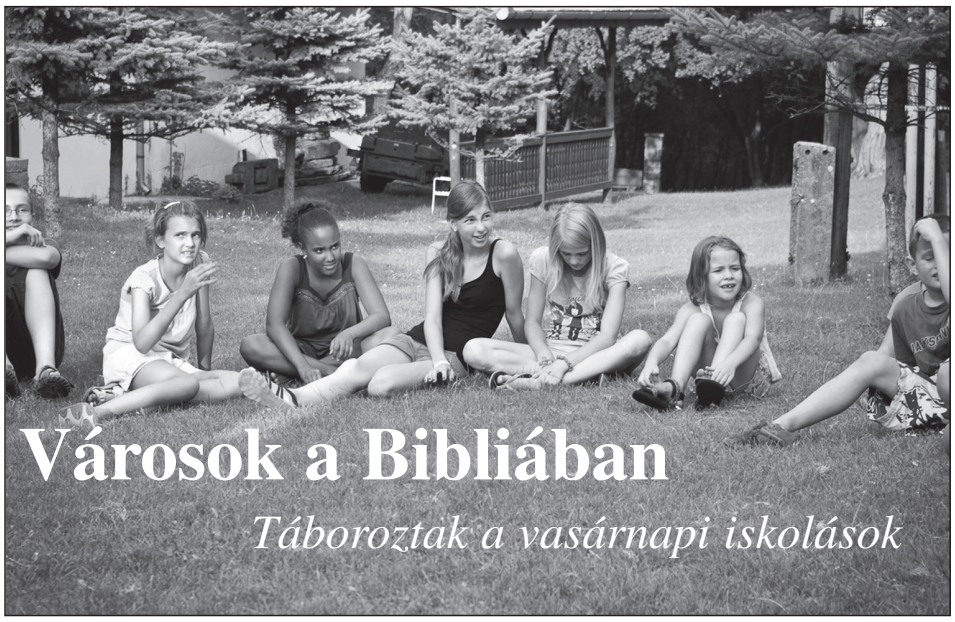

mea, a felnőttek csoportját pedig Nagy Zsuzsanna testvérnő tanították. Külön hálás köszönet a Miklós házaspárnak, akik a fárasztó zenei tábor után ebben is mindenben a segítségünkre voltak. Az ebédelésnél Katika mellett mindig ott volt Samu Erika, és Meláth Éva néni, Egyedi Katalin, Tóth Ilonka néni is jöttek segíteni. A fiatalok – egyenként mindenkinek megköszönve – nélkül is nehéz lett volna, hiszen már a tábort megelőzően minden technikai eszköz felhasználásával segítettek a hívogatásban, és a hét folyamán is beosztották maguk között, hogy melyik napon ki jön segíteni. Istennek hála, nem is történt semmi baj! A legnagyobb köszönet emberi oldalról természetesen gyülekezetünket illeti, hiszen minden anyagi és hitbeli támogatást megkaptunk, amit csak kértünk. Azzal az igeverssel zárnám, amit a gyerekek tanítottak meg a záró istentisztelet keretén belül, amit mi is minden nap megéreztünk:

„God is love – Isten a szeretet”.

Révész Dorkás

Városok a Bibliában

Táboroztak a vasárnapi iskolások

2012 tavaszán ismét megcsikordultak az agytekervények, és újra Kmethy Gergővel az élen elkezdődött a nyári gyermektábor szervezése. Nyakunkba vettük az országot – na jó, csak Nógrád megyét és környékét –, és megnéztünk sok lehetséges táborhelyet. Végül Bér község mellett döntöttünk. Egy különleges kis világ volt, ahová a gödöllői és újpesti gyereksereg csöppent.

Megérkezésünk napján már személyesen üdvözöltek minket a „helyiek”: egy szamár és néhány ló legelészett a tábor közepén, majd megismerkedtünk a tevével és a birkákkal, akik alig hagytak minket métázni. Hát itt telt el a 4 nap...

A városok témakör végigkísérte a tábort, és mivel éppen zajlott Londonban az olimpia, adta magát, hogy ezt is beleépítsük a programokba. Úgyhogy volt sok sport, csapatjáték, és közben bibliai városok között zajló versengés.

Az első napi ismerkedős játékok után este a gyerekek rögtön belecsöppentek az olimpiai lázba. Fáklyás felvonulást rendeztünk. Mindenki húzhatott magának egy bibliai városnevet, melyért játszhatott a tábor ideje alatt. A délután festett zászlókat pedig egy esti, számháborúhoz hasonló játék keretében már ki is próbálhatták.

Második nap különféle versenyszámokban kellett helytállniuk. Volt itt iskolatáska-cipelés, mobiltelefondobás, birkózás, vizeslufidobás, íjászat, és négyszeres kötélhúzás is.

Harmadik nap megmásztuk a környező dombokat, délután métáztunk.

Ahogy minden este áhítatkor, aznap is előadtak nekünk a szervezők egy történetet a Bibliából, ami egy adott városhoz kapcsolódott.

Ha volt verseny, volt eredményhirdetés is. Megszülettek tehát a különböző versenyszámokban kihirdetett győztesek: arany-, ezüst- és bronzérmesek, akik a dobogóra állhattak. Londonhoz képest csak annyi különbség volt, hogy itt egy gyerek 5-6 érmet is szerezhetett egy olimpia alatt.

Ezután következett a búcsú. Minden gyerek elmesélhette, hogy az ő városát hogyan említi a Biblia. Ha jól megfelelt, megkaphatta annak a városnak a jelképes kulcsát, azaz a díszpolgári címet.

Horváth Zsófi

Légy becsületes!

Néhány évvel ezelőtt egy lelkész Houstonból Texasba költözött. Néhány héttel az érkezése után egy alkalommal a belvárosba kellett mennie. Amikor a buszon leült, észrevette, hogy a sofőr negyed dollárral több pénzt adott vissza. Elkezdett gondolkodni, hogy mit tegyen, és arra az elhatározásra jutott, hogy visszaadja a pénzt. Hiszen bűn lenne megtartani. Aztán egy másik gondolat fogant meg fejében: „Óh, felejtsd már el, hiszen ez csak negyed dollár. Ki törődik egy ilyen kis összeggel? A buszvállalat amúgy is túl sokat kér az utazásért, nem fog nekik hiányozni ez a kicsiny összeg. Fogadd el, mint Isten ajándékát és maradj csöndben”.

Mikor a megállóba értek, ahol a lelkésznek le kellett szállnia, egy pillanatra megállt az ajtóban, majd a negyed dollárt a buszvezető felé nyújtotta, és azt

mondta: „Tessék, egy kicsit többet adott vissza”. A sofőr rámosolygott, és azt mondta: „Köszönöm! Maga a városi, új lelkész, ugye? Azon gondolkodtam mostanában, hogy el kellene járnom valahova gyülekezetbe, de nem tudtam, melyiket válasszam. Azt szerettem volna megtudni, hogy mit tesz, ha rosszul adok vissza, de azt hiszem, már döntöttem”.

Amikor a lelkész leszállt a buszról, a legközelebbi villanypóznához botorkált, és belekapaszkodva csak annyit tudott mondani: „Ó, Istenem, majdnem eladtam a Fiadat egy negyeddollárosért.”

Hírhozó – hírvivő

◆ ***Hunter Vadász János* testvér, feleségével, *Márthával*** európai útjukon Újpestre is ellátogattak. Szeptember 16-án gyülekezetünkben hirdette Isten igéjét. Ekkor nyílt lehetőségünk arra is, hogy személyesen köszönjük meg adományát, a tavaly küldött úrvacsorakészletet. Vadász testvér 1956-ban mint az újpesti gyülekezet tagja távozott nyugatra. Ott hallotta meg az elhívást, San Franciscóban tanult teológiát, majd vizsgát tett a budapesti teológián is. Évekig szolgált a californiai Los Angeles alhambrai magyar gyülekezetében, majd Santa Monicában mint a Déli Baptista Szövetség belmisszionáriusa. A kilencvenes évek elején három évig magyarországi szolgálatban állt Szegeden, majd az Északi Missziókerületben mint lelkipásztor. Hosszú éveken át végzett rádiós evangélizáló szolgálatot. A nyolvcanegyedik évében járó lelkipásztor úticélja a szilágysági Kraszna volt, ahol amerikai támogatással készül egy roma imaház. Tengerentúli testvéreink adományát vitte Erdélybe.

◆ ***Juhász Sándor*** testvérünk 54 éves korában, hosszú, türelemmel viselt szenvedés után az Úrhoz költözött. Csendes, alázatos, szolgáló élete példa marad mindnyájunk előtt! Temetésére október 12-én Dunakeszin került sor népes gyülekezet jelenlétében. A családtagok számára az Úr Jézus vigasztalását kívánjuk! „Írd meg: Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg, mostantól fogva. Bizony, ezt mondja a Lélek, mert megnyugszanak fáradozásaiktól, mert cselekedeteik követik őket” (Jel 14,13)

◆ ***Énekkarunk a Szilágyságba látogatott***

Budai Lajos lelkipásztor (volt teológusunk) meghívására október 13–14-én Kovács István és Simon Norbert testvérek vezetésével Zilahra és Szilágyballára látogatott el ének- és zenekarunk, valamint harangzenekarunk. Velünk jött lelkipásztorunk, Mészáros Kornél testvér is, aki az igehirdetés szolgálatát végezte. Éjszakai szállásra a zilahi testvérek fogadtak bennünket. Új ismeretségek és kapcsolatok szövődtek a vendéglátó családoknál. A testvéri szeretet, a gyönyörű erdélyi táj, valamint az Istent dicsérő énekek tették feledhetetlenné ezt a szolgálati hétvégét mindazoknak, akik részt vehettek ezen a találkozón.

◆ ***Épületfelújítási munkáink között*** idén az 1-es és 2-es terem felújítása szerepelt. Az 5,6 millió forint értékű beruházás során a padlózatot a folyosóhoz hasonló tardosi vörösmárvány burkolattal láttuk el, valamint elkészült a két terem hangszigetelt egybenyithatósága is, amely közösségi alkalmainkat szolgálja.

Új Lant

Az Újpesti Baptista Gyülekezet lapja Alapítási év: 1936

Felelős szerkesztő: Marosi Nagy Lajos • Tördelte: Mészáros Péter
Készült az O-Pont Nyomdában Felelős vezető: Győri Énók
ISSN 1217-4378 • www.ujpest.baptist.hu
A kiadvány Újpest Önkormányzatának támogatásával jelent meg.